

Το πόσο σπουδαία θεωρεί την πνευματική σχέση μεταξύ αναδόχου και αναδεκτού η Ορθόδοξη Εκκλησία φαίνεται και εκ του γεγονότος ότι θεωρεί αυτή τη σχέση πλέον ως συγγένεια και για τον λόγο αυτό κωλύει (=απαγορεύει) την τέλεση θρησκευτικού γάμου μεταξύ τους. Φυσικά το κώλυμα αυτό ίσχυε στην Ορθόδοξη Ελλάδα μας μέχρι τότε

που ήταν σε ισχύ Νόμου μόνον ο θρησκευτικός γάμος. Από τότε όμως που εισήχθη και ισχύει στην Ελλάδα ο πολιτικός γάμος (1982) το κώλυμα αυτό δεν ισχύει πλέον για την πολιτεία. Για την Ορθόδοξη Εκκλησία ισχύει ως κώλυμα και είναι μεγάλη αμαρτία.

Ο σύγχρονος άγιος κοιμηθείς Γέροντας της Ρουμανίας π.Κλεόπας Ήλιε έλεγε για τους Αναδόχους: «Αντιλαμβάνονται όσοι γίνονται Ανάδοχοι, ότι θα δώσουν λόγο ενώπιον του θεού για τα πνευματικά των παιδιών; Μπορούμε να πούμε ότι πολλοί Ανάδοχοι σώζονται από τα πνευματικά τους παιδιά, εάν τα αναθρέψουν με φόβο Θεού .

Αλλά οι περισσότεροι τιμωρούνται για την οκνηρία και αδιαφορία των προς τα πνευματικά τους παιδιά».

Απόσπασμα από το βιβλίο «Θέλεις να γίνεις ανάδοχος;» του Πρεσβυτέρου Θεμιστοκλέους Στ.Χριστοδούλου, εκδόσεις Ομολογία.

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΘΗΒΩΝ ΚΑΙ ΛΕΒΑΔΕΙΑΣ

ΙΕΡΟΣ ΕΝΟΡΙΑΚΟΣ ΝΑΟΣ
ΑΓΙΟΥ ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΤΟΥ ΝΕΟΥ
ΘΗΒΩΝ

Γ.Σεφέρη 3 – 32. 200 ΘΗΒΑ

Τηλ. & fax: 22620 24282

WWW.INAgiouNikolaouTouNeou.gr

e-mail: osiomnikolaos@gmail.com

Το πρόσωπο του Αναδόχου είναι ιερό, συνάπτει δεσμούς πνευματικής συγγένειας με τον Αναδεκτό και την οικογένειά του. Και λόγω της φύσεώς του λειτουργήματός του επιβάλλεται να τυγχάνει εμπιστοσύνης και εγκρίσεως της Εκκλησίας. Ο Ανάδοχος πρέπει να ξαναβρεί το ρόλο του, δηλ να γίνει για τον Αναδεκτό «εγγυητής εις Χριστόν, ώστε τηρείν τα της πίστεως και Χριστιανικώς ζήν».

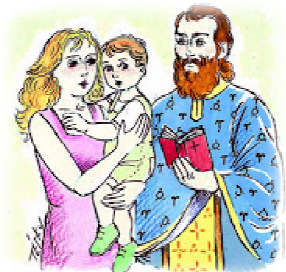
Ο Άγιος Νικόδημος ο Αγιορείτης αναφέρει: «Ότι αν οι Ανάδοχοι ήξεραν το τι λένε, τι υπόσχονται κατά τις κατηχήσεις και το βάπτισμα και τη μεγάλη ευθύνη αναλαμβάνουν, δεν θα ήθελαν να βαπτίσουν, ούτε και αν με θερμά παρακάλια τους παρότρυναν».

Ο Άγιος Συμεών Θεσσαλονίκης αναφέρει σχετικά με τον Ανάδοχο: «Αναδόχους ποιείσθαι φιλευσεβείς και διδασκάλους σχεδόν της πίστεως».

**Για σένα που
θέλεις να
γίνεις
ανάδοχος.**

Ο Ανάδοχος είναι ο πνευματικός πατέρας ή η πνευματική μητέρα.

Ο Ανάδοχος προκειμένου να αναλάβει τη βαριά διακονία του οφείλει να είναι Ορθόδοξος Χριστιανός, όχι μόνο στα χαρτιά του, αλλά και σε όλη τη βιωτή του.

Ο Ανάδοχος οφείλει να κάνει Μυστηριακή ζωή, να μετέχει απαραίτητως των μυστηρίων της Εξομολογήσεως και της τακτικής θείας Κοινωνίας.

Ο Ανάδοχος οφείλει να μελετά το Λόγο του Θεού, όπως αυτός είναι αποτυπωμένος μέσα στην Αγία Γραφή, Παλαιά και Καινή Διαθήκη.

Ο Ανάδοχος οφείλει απαραίτητως να εκκλησιάζεται τακτικά, να έχει γνήσια λειτουργική ζωή και όχι μόνον κατά τις μεγάλες εορτές της Χριστιανοσύνης, Πάσχα και Χριστούγεννα, και μάλιστα μόνο για άναμμα κεριού ή στο προαύλιο του Ναού.

Ο Ανάδοχος οφείλει να γνωρίζει εκτός της Αγίας Γραφής και τους βίους των Αγίων, Πατερικά συγγράμματα, τα λεγόμενα θρησκευτικά βιβλία. Να γνωρίζει καλά την Ορθόδοξη Πίστη.

Ο Ανάδοχος οφείλει να τηρεί κατά γράμμα τις Παραδόσεις της Ορθοδόξου Εκκλησίας μας, όπως νηστείες και προσευχές. Δεν μπορεί για παράδειγμα να πηγαίνει ο Ανάδοχος τον Αναδεκτό του στο Ναό για να τον μεταλάβει κι ο ίδιος ποτέ του να μη δίδει πρώτος το παράδειγμα της μετοχής στα Άχραντα Μυστήρια.

Ο Ανάδοχος οφείλει εκτός των υλικών δώρων, τα οποία για την Εκκλησία θεωρούνται υποδεέστερα, όποιος μάρκας κι αν αυτά είναι, να προσφέρει πνευματικά δώρα, όπως είναι πνευματικά βιβλία, CD, DVD κ.α

Ο Ανάδοχος οφείλει να μαθαίνει στον Αναδεκτό του την προσευχή, τον τακτικό εκκλησιασμό, τις επισκέψεις σε μέρη πνευματικά, ως είναι οι Εκκλησίες μας, τα μοναστήρια μας, τα κατηχητικά σχολεία, οι πνευματικές κατασκηνώσεις, συνάξεις κ.α

Ο Ανάδοχος οφείλει να συμβάλει για την ορθόδοξη πνευματική πορεία του

Αναδεκτού του. Δεν νοείται ο Ανάδοχος να βλέπει μόνο τον Αναδεκτό του μία ή δύο φορές το χρόνο. Η τακτική επικοινωνία μεταξύ τους θεμελιώνει γερές πνευματικές βάσεις και μάλιστα σε εποχές δύσκολες που όλα γύρω μας είναι διαβρωμένα και σάπια. Ο Ανάδοχος μπορεί να ορθώσει λόγο δυνατό και πολλές φορές καθοριστικό σε λάθος επιλογές του Αναδεκτού του και να αποτρέψει κάτι που ούτε η ίδια η οικογένεια μπορεί να πετύχει. Για να γίνει όμως αυτό θα πρέπει οι σχέσεις μεταξύ των γονέων, Αναδόχου και Αναδεκτού να είναι σταθερές και ακύμαντες από μικρότητες που δημιουργεί ο κοσμικός βίος. Ως εκ τούτου ο Ανάδοχος είναι πρόσωπο του σπιτιού, έχει λόγο, δεν είναι διακοσμητικό στοιχείο, ούτε εκλαμβάνεται ως δωροθέτης και «Santa Claus».

Ο Ανάδοχος ενδιαφέρεται για τις πνευματικές επιδόσεις του Αναδεκτού του όποιες και αν είναι αυτές, χαιρέται όταν υπάρχει χαρά και κλαίει μαζί του όταν υπάρχει αποτυχία, δυστυχία και θλίψη. Αυτό σημαίνει ότι μεταξύ Αναδόχου και Αναδεκτού υπάρχει ένας πνευματικός δεσμός μεγάλος που δεν μπορεί να διαρραγεί με τίποτα. Δηλαδή κι αν ακόμη ο Αναδεκτός έχει παιδί ίδιας ηλικίας με το βαπτιστήρι του πρέπει, όπως αγωνίζεται για το ίδιο το σαρκικό του παιδί, εξίσου να πασχίζει και για το πνευματικό του παιδί.

Ο Ανάδοχος δεν τελειώνει το έργο του στο ναό ανήμερα της Βαπτίσεως. Ούτε όλη η γιορτή, ή το πανηγύρι όπως κάποιιοι το ονομάζουν, τελειώνει με ένα τραπέζι που οφείλουν να κάνουν οι γονείς του νεοβαπτιζόμενου σ' αυτόν. Αλλά ίσα-ίσα από την ημέρα της βαπτίσεως ο Ανάδοχος επωμίζεται μεγάλη πνευματική ευθύνη.

Εκτός τούτων των ανωτέρω πρέπει να σημειώσουμε ότι οι Ανάδοχοι οφείλουν να εμβαθύνουν και στους διάφορους ακόμη συμβολισμούς των τελουμένων στο μυστήριο του Βαπτίσματος, αλλά και των ειδών που χρησιμοποιούνται στο μυστήριο. Είδη όπως έλαιο, πρέπει πάντοτε να είναι ελαιόλαδο, λαμπάδες από γνήσιο κεριό μελίσης, λαμπάδα βαπτίσεως και όχι στάτ κεριού με στολισμάτα εξεζητημένα και προσβλητικά καθότι κατά την ψαλμωδία του «όσοι εις Χριστόν» θα πρέπει ο Ανάδοχος μετά λαμπάδος και νεοβαπτιζόμενου να κάνουν γύρους περίξ της κολυμβήθρας. Αλλά και τα ρούχα, τα λεγόμενα «εμφώτια» του νεοβαπτιζόμενου πρέπει να είναι λευκά, γιατί συμβολίζουν την αγνότητα και καθαρότητα.

*Ανάδοχος μπορεί να γίνει
μόνον εκείνος που μετανοεί
και κατά συνέπεια εκείνος
που κάνει πνευματική ζωή.
Δηλαδή Ανάδοχος γίνεται ο
κάθε αμαρτωλός,
ενσυνείδητα όμως
μετανοημένος, δια του
Μυστηρίου της
Εξομολογήσεως.*